

TEATER KUI MUINASJUTT

„Pere ja Kodu“, 1994 m. 1

MARE PÖLDMÄE

Ma ei usu, et on palju inimesi, kes muinasjutte ei armasta. On ju headuse võit kurjuse üle midagi sellist, mida meil kõigil vaja on, millest me aga ehk kõva häälega rääkida ei tihka.

Estonia Teatris leiata toreid võimaluste kohtuda muinasjutuga.

„Armastuse muinasjutt“ on H. C. Anderseni „Vankumatu tinasõduri“ ainetel loodud ballett, imepärane lugu armastusest ja truudusest, headusest ja kurjusest.

Helilooja Ülo Vinterilt on praegu kavas muusikalid „Pipi Pikksukk“ ja „Kevade“. Need kaks teemat on kõitnud heliloojat läbi loometee. Ülo Vinter: „Vana Toots on minu arvates Toomas Nipernaadi. Tahaksin teha Nipernaadi-ainelist balletti. Aga Estonia Teatris ma seda lavale vist tuua ei saa, muidu on Vinteri-nimeline Estonia Teater. Pipi-ainetel olen teinud balleti, mis on praegu Riias laval ja ooperi, mida mängiti paar aastat tagasi Vaasas.“

„Pipi Pikksukk“ on Estonia Teatri laval olnud üle kahekümne aasta, esimesed Pipid on juba vanaemadeks saanud, praegu teeb nimiosa seitsmes Pipi. Ülo Vinter: „Me oleme harjunud sellega, et poiss on ulakas. Aga miks ei võiks tüdruk ulakas olla. Ja pealegi – mis kasu sellestki, kui laps on nohikuna kodus õpperaamatu taga ja muud ei teegi. Mis inimene temast kasvab?“

Peremuusikal „Kevade“ alustas oma kolmandat hooaega, jäädes Sulev Nõmmiku viimaseks lavastuseks. Ja küllap on Tootsi-lood (või hoopis Arno-lood?) need, mis eestlasele läbi elu südamelähedased.

Ülo Vinter: „Teatrid on lastetükkidega hädas olnud, need on hirmus magusad, tädilikud. Meie naiskirjanikud on ilusaid lugusid kirjutanud, aga – lavale ei juhtu midagi. Peaks midagi teravat ka olema, aga mida? Siis leidsime Pipi ja Tootsi. Tegelikult ma ei saa üldse sellest liigitusest aru – lastetükkid. Need peaksid ka vanematele midagi pakkuma ja pealegi, nüi tore on minna tagasi laste maailma.“

Ja ka teistpidi: paljud nn. täiskasvanute tükid peaksid pakkuma rõõmu lastele. Ei lähe kuidagi meelest kolmeaastase poisi reageeringud Britteni ooperi „Albert Herring“ etendusel. Nalja on selles loos, kus nohikust paipoisist Albertist rummi abil mees saab, palju. Aga väike poiss lustis veel hoopis millegi sellise üle, mida me, suured, täheleegi ei osanud panna.

Või klassikalised balletid „Luikede järv“, „Giselle“, „Pähklipureja“ - teosed, mida vaatavad kogu maailma täiskasvanud. Ometi on needki salapärased muinasjutud, mille maailm peaks olema just lastele kõige lähemal.

Ja operett... Eks seegi ole muinasjutt, kus Tuhkatriinu lõpuks,

3. jaanuril tähistasid Ülo Vinter, Estonia Teater ja arvukas teatripublik helilooja juubelit.

Ühineme õnnitlejatega!

Foto: Toomas Huik

pärast suuri segadusi, oma Printsileiab.

Muusikali suhe muinasjutuga on veidi keerulisem. Kipuvad ju muusikalid vägisi traagilised olema, vahel isegi traagilisemad kui tõsised ooperid. Kuigi, ka Romeo ja Julia lugu on muinasjutuhõnguline, muinasjutt suurest armastusest, mis vist juba oma olemuselt kisub surma poole. „West Side Story“ on Romeo ja Julia lugu XX sajandi rüüs ning veebruari alguses on võimalik seda muusikali veel Linnahallis näha.

Estonia Teater on läbi aegade mänginud pühapäevahommikusi etendusi lastele mõeldes. Muidugi on need ka tunduvalt odavamad kui muud etendused. Uuest aastast on plaanis veel üks soodustus – perepilet. Neljaliikmeline pere saab teatrisse tulla, makstes vaid kahe pileti raha.

Lõpetuseks veel üks Ülo Vinteri mõttekäik: „Kes käivad teatris? Naised. Ja pühapäeviti emad koos lastega. Miks pühapäeval? Sellepärast, et laupäeval on koristamise päev. Aga isad? Istuvad kodus või kusagil mujal.“

Lastetükke võiks mängida ka laupäeva päeval. Ema tahab kodus koristada, ütleb isale – mine eest ära ja võta see kisakõri ka kaasa. Aga teatris olles... Vanematel, eriti isadel, on ju alati kiire. Lastel ka. Enne ja pärast etendust ning vaheajal oleks hea võimalus oma lapsega tuttavaks saada.“